

BOLDOG MARTO FERENC ÉS JÁCINTA

HÍREK A KIS PÁSZTOROKRÓL - 2006. (43.ÉV) - JÚLIUS – SZEPTEMBER

A PÁSZTORGYERMEK ÉS ÚTJA (3)

A Szűzanya fatimai szavai állhatatosan a megtérésre és az ateista világ sok bűnének jóvátételére intik az embereket. Ezt az engesztelést ugyanakkor mások helyett is meg kell tennünk a szegény bűnösök megtéréseért és megváltásáért, ahogy a Szűzanya kérte, és az embe-

Szeplőtelen Szívének engesztelésére, a Szentírás fényében három fő témát fogunk elemezni. Mivel ezeknek kifejezetten teológiai jellegük van, olvasóink megértését kérjük, hiszen nem tudjuk elkerülni a teológia valamennyi terminus technicusát. Az ismételések által a

**Krisztus halála
az emberiség számára
a teljes győzelem
a bűn nyomora felett
azáltal,
hogy Ő megalázta
magát
a kereszt szegyenében**

A golgotai jelenet a Fatimai Magyar Kálvárián

**Az idők teljességében
és a megvalósulás
pillanatában
Mária is
jelen volt
a Golgotán
Fia keresztje alatt**

reknek ezt az engesztelést nemcsak Istennek és Krisztus Urunknak, hanem Mária Szeplőtelen Szívének is fel kell ajánlaniuk.

Ha a fatimai üzenetet a középkori anzelmiánus tanítás fényében vizsgáljuk, mint ahogy Krisztus engesztelő áldozatát, amelyet az egész Emberiségért mutatott be, könnyedén megérthetjük, hogy a földön minden embernek az a kötelessége, hogy jóvátegye bűnös cselekedeteit, és ezt az engesztelést elvégezheti mások nevében is, másokért, még a bűnösökért is; ez még többet ér, ha a Mária Szeplőtelen Szíve elleni tetteket nézzük; itt nagyobb az ember kötelessége, mert Mária minden ember fölött áll, a legközelebb Istenhez és Jézus Krisztushoz, és így minden bűn és sértés, amelyet az emberek Isten és Jézus Szíve ellen elkövetnek, Mária Szeplőtelen Szívét is érintik és megsebzik.

A mai ember ezt nehezen érti meg; de ha a fatimai üzenet felé fordul, jobban el kell mélyednie lelkiismeretében. Aki figyelmesen elmélkedik a fatimai Szűzanya szavain, könnyen megértheti, hogy azok el akarják vezetni őt a megváltás, Jézus Szívének misztériuma mélyebb megértésére, illetve a bűn és az engesztelés mélyebb megértésére; Mária Fatimában meg akarta mutatni istentagadó világunknak a bűn minden tragédiáját, és engesztelésre hív bennünket.

Ahhoz, hogy megértsük, mennyire szükség van Mária

főbb gondolatokat szeretnénk kiemelni, illetve új szempontokból megvilágítani.

1. Mária helye Isten abszolút tervében és Krisztus misztériumában

A fatimai üzenetben nem «újabb kinyilatkoztatásokról» van szó, hanem a Szentírás és a hagyomány alapvető igazságairól, a világ rendjének és az üdvtörténetnek a valóságairól, amelyeket lassanként elfojtottunk és elfelejtettünk, és most újra fel kell őket ébresztenünk az emberek, a világ és az egyház lelkiismeretében. Csak ebben a képben értelmezhető a fatimai Szűzanya üzenetének és hívásának igazi jelentősége és kiemelt fontossága. Mária nem a jelen pillanathoz kötődő cselekedeteket kért tőlünk, amelyek csak a mi helyzetünkben volnának érvényesek, hanem valami teljesen szükséges és egyetemes dolgot kért tőlünk: kivétel nélkül az egész emberiséghez fordul, és felhívást intéz, hogy csatlakozzunk a megváltásban való általános küldetéséhez.

A Mária Szeplőtelen Szívének való felajánlás nem valami különleges ájtatos cselekedet, amely a mi javunkat szolgálja, de másokét már kevésbé; nem óvintézkedés vagy érdem, hanem egyetemes szükséglet minden egyes ember számára, az egyház és az egész emberiség számára.

Ez azt jelenti, hogy Mária üdv történeti helyét és jelentőségét ebben az üdvrendben kell szemlélnünk, és különösen is az ő Szeplőtelen Szívének szempontjából. Mária úgy mutatja be Szeplőtelen Szívét Fatimában, mint kapcsolatot a transzcendens Istennel és a megváltó Krisztussal. Az emberek Isten és Krisztus ellen elkövetett bűnei közvetlenül érintik magát, Istent, de ezeket a bűnöket ugyanúgy Mária Szeplőtelen Szíve ellen is elkövetik, hiszen ezek magát Istent érintik Máriában. Ezért az engesztelés, amelyet az ember Istennek és Jézus Szívének felajánl, Máriára is vonatkozik.

2. A bűn nem csupán egy szó, hanem elsősorban valóságos istenkáromlás, Isten nevének profanizálása
Mária csupán egyetlen bűnről beszél: «az istenkáromlásról – a sértésről, a sérelemről» – a Krisztus és Mária Szeplőtelen Szíve ellen elkövetett bűnökről, és erről szomorúan, könnyörgő hangon beszél, mintha szeretetteli panasz vagy mély kérés lenne. Már itt feltehetnénk a kérdést: miért éppen mások helyett, mások istenkáromlásáért kell engesztelnünk?

Ellenvetésként felhozhatnánk azt is, hogy Isten második parancsolata ellen alig vétkeznek az emberek; más, súlyosabb bűnöket sokkal többen elkövetnek.

Ez azonban csak illúzió, hogy tévhitbe ringasson bennünket. Mária a legmélyebb sebet érinti meg és lerántja a leplet a belső rothadásról: az ember nem is tudja, mi a «bűn» valójában.

A Szűzanya Fatimában meg akarja mutatni, hogy tulajdonképpen mi a «bűn», mi a gyökere minden bűnös vágnak és eltévelyedett cselekedetnek, és állhatatosan megmutatja, mi a «bűn» a Kinyilatkoztatás szerint. A bűn nem csupán egy szó, hanem elsősorban valóságos istenkáromlás, Isten Szent Nevének profanizálása; a bűn istenkáromlás, az Istennel való hasonlóságunk elrablása, Isten nevének profanizálása, amelynek viselésére az ember nemcsak jogosult, hanem ontológiailag birtokolja azt bensőjében, és amelyet meg kell dicsőítenie, hogy így valósítsa meg saját életét.

3. Az engesztelés valódi bibliai jelentése

a) az imádás egyenértékű az engeszteléssel

b) az engesztelő imádásra szükség van a bűnösök megmentéséhez

c) az engesztelő imádás, amelyben az ember felajánlja magát Istennek, ugyanaz, mintha Mária Szeplőtelen Szívének ajánlaná fel magát

Az engesztelés, amelyet Mária Szeplőtelen Szíve megkíván, nem valami tárgy, nem is egy emberi cselekvés, amely a tiszteletet fejezi ki – mint például egy templom építése, ájtatosságok gyakorlása vagy a fogadalomtétel. Mária nem egy jelképes engesztelést kér tőlünk, hanem egy élő titokzatos valóságot, amely a mi teljes felajánlásunkat jelenti Istennek, aki szent, örök és maga a Szeretet. Mária Isten imádását kéri, a mi önátadásunkat, a mi engesztelő imánkat ebben a konkrét világban, amely Ádám bukása miatt eltávolodott Istentől. Ilyen imádás csak önátadásunkban jöhet létre, amely ebben a földi életben sok szenvedéshez kötődik. Egész emberi személyiségünk felajánlása egyszerre Istennek, Jézus Isteni Szívének és Mária Szeplőtelen Szívének is szól, és magában hordozza az engesztelést. Csak ilyen felajánlás lehet valódi engesztelés, és nem bizonyos külső en-

gesztelő cselekvések; és csak ennek lehet olyan hatása és eredménye, amelyet az ember másokért felajánlhat. Mária úgy kéri Szeplőtelen Szívének engesztelését, mint minden emberre vonatkozó kötelezettséget, nem a szokásos gyakorlaton túlmenő egyéni ajtatósságként. Ő az engesztelés misztikus teljességét kéri, nemcsak egy részleges vagy teljes szimbolikus felajánlás elemeit – amelyek egyébként megtalálhatók és megvalósulnak ebben a misztikus teljességben. Ő az engesztelés olyan titokzatos felajánlását kéri, egységben Jézus keresztdozatával, amelyet az Angyal tanított a kis pástoroknak, és amelyet mi is imádkozunk: «Legszentebb Szentháromság, Atya, Fiú és Szentlélek, mély tisztelettel imádlak és felajánlom Neked a mi Urunk, Jézus Krisztus drága Testét és Véré, Lelkét és Istenségét, Aki jelen van a föld összes tabernákulumában, engesztelésül a szidalmakért, szentségtörésekért és közömbösségekért, amelyekkel megbántják. Jézus Szentséges Szívének és Mária Szeplőtelen Szívének végtelen érdemeiért könnyörgök a szegény bűnösök megtéréseért.»

Ebben a felajánlásban az önátadás, a megszentelődés, a megtisztulás és az engesztelés egyetlen titokzatos valóság. Ezzel az élő felajánlással tárjuk Isten elé imádsunkat és együttműködünk a Szűzanyával úgy a saját, mint mások megszentelődésén. A Mária Szeplőtelen Szívének való felajánlás elősegíti saját szívünk megtisztulását. Szívünknek ezt a megtisztulását kéri Mária, amely szükségszerűen átjárja egész személyiségünket. A felajánlás, amellyel Istennek tartozunk, ezért egyben engesztelés, megtisztulás és másokért való engesztelés is lesz, s egyben Mária Szeplőtelen Szívének engesztelése. Mária így saját Szeplőtelen Szívére mutat és arra ösztönöz bennünket, hogy tekintetünket bensőnkbe, szívünkbe irányítsa, és meggyőzőn bennünket arról, hogy csak bensőnkben kiindulva, szívünkben valósulhat meg a megtisztulás, a megszentelődés, az engesztelés és a szentté válás.

I. MÁRIA HELYE KRISZTUS MISZTÉRIUMÁBAN

Az isteni kinyilatkoztatás nem csak az elbukott ember Megváltójaként mutatja be Krisztust, aki által történt Istennel való kiengesztelődésünk, hanem az ember teremtése is Krisztuson, az Isten-emberen nyugszik, vagyis Krisztus megváltásának misztériuma az egész emberiség létezésének alapja. Az embert kezdettől fogva a Szentlélek vezeti be a Krisztussal való misztikus egységbe, részesedik Krisztus örök életében és Isten őt ezért teremtette. Ebből következően Isten neve kezdettől fogva bele van vésve az emberi természetbe, hiszen az ember Isten «képére és hasonlatosságára» teremtett (Ter 1,26). «Neve» magától, Krisztustól jön, mert Krisztus a láthatatlan Isten Képmása (vö. 2Kor 4,4; Kol 1,15) és az első ember erre a képmásra teremtett... Nem pusztán egy jogi elnevezésről van szó: Isten az embernek valóban közvetítette Szent Nevét, és ez a «Név» kitörölhetetlenül az ember bensőjében marad. Isten Neve az emberben Isten szentségének részét képezi, megjeleníti Isten abszolút transzcendenciáját az összes teremtmény fölött; az embernek birtokában van Isten hatalma, ereje, kisugárzása, vonzása és a teremtés feletti uralma,

az emberben benne él a Szentlélek, aki a Szeretet. Amikor Isten az embernek adta saját nevét, Szentségét és a teremtés feletti uralmát, az ember bensőjét saját létének részévé tette, és azt akarta, hogy Szentlelke az ember szívében lakozzék. Így válik az Isten képére és hasonlatosságára teremtett ember Krisztusban a teremtés urává. Ez azt jelenti, hogy a fény és az isteni élet sugara láthatatlanul belépett az ember személyiségébe, hogy ezáltal az ember Istenhez hasonlóan létezhesen és cselekedhesen. Részesedik Isten szentségében, kisugárzásának és spirituális vonzásának erejében. Ebben áll az ember uralma, a szentségben való igazi uralom, és az emberen Isten áldása nyugszik. Az ember uralma létének, mint Isten képének és hasonlatosságának, egy élő dinamikus pillanata, és élnie kell ezzel az uralmával, kisugárzásának és vonzásának spirituális erejével, és a többi teremtmény feletti hatalmával.

Ezt az alapvető igazságot olvashatjuk a Szentírás minden oldalán, amelyet Isten kinyilatkoztatott: közvetítette az embernek Szent Nevét, és ezért Istennek gondja van arra, hogy minden ember szívében az Ő Neve, az Ő Lelke, az Ő Törvénye éljen, és így Isten Szent Neve által megszentelődjön. Így lesz az Ő Neve az ember ereje. Isten nevet adott választottainak, nevükön szólítja őket; mindenkit a saját nevében. Azzal, hogy nevét adta az embereknek, egyben áldását is adta, és isteni áldását kiterjesztette. Isten hatalmat is adott nekik, hogy általuk mások is üdvözüljenek és megszentelődjenek.

Isten nevének ereje minden páttriárka és Isten által kiválasztottak életében jelen volt, és jól látható Jákob életében is, az Istennel való éjszakai küzdelmében: «Ezentúl ne Jákobnak hívjanak, hanem Izraelnek, mivel Istennel szemben erősnek bizonyultál és emberek fölött fogsz győzni.»

Ezzel a névadással Isten az egész embert átformálja Krisztusban való «hivatására». Saját nevét adja neki, hogy megdicsőítse magát, ragyogjon és sugározza szentségét és dicsőségét, hatalmát és erejét. A döntő az ő saját szentsége, amely az emberben ugyanakkor az ő szent Nevének megdicsőülése. Isten Nevének meg kell maradnia az emberi személyben, egész létében és szent, megdicsőült életében; az egész ember egyedül arra teremtett, hogy megdicsőítse az isteni Nevet és Krisztus Nevét; ez a fő célja, és amit elsősorban meg akar valósítani. Az Isten képére és hasonlatosságára való teremtettség az ember igazi szentségét jelenti, amelynek gyökere az, hogy Krisztus Isteni Lelke az emberi szívében lakozik. Minden embernek az a sorsa, hogy Krisztus szentségében részesüljön és ez a Vele való titokzatos egység az egész embert átformálja, mert ez a valóság kitörölhetetlenül megtalálható bensőjében.

Ha az ember mégis elhagyja ezt a létet, és nem tartozik Istenhez, középpontját és célját is elhagyja.

Ádám, az első teremtett ember nemcsak az első volt, akit Isten saját képére és hasonlatosságára teremtett, hanem Krisztus előképe is volt, az egész emberiség Feje. Azért teremtett, hogy Krisztussal titokzatos egységben éljen, és csak benne volt meg létezésének minden oka. Krisztus szentségének hatalma a kezdektől fogva az egész emberi nem egyetemes ereje.

Ádámnak mint Krisztus előképének eltévelyedése az isteni hasonlatosság elvesztését jelentette, az egész emberiség számára egyetemes erővel bírt, és bevezette a teremtésbe a bűn hatalmát, a szentség hiányának hatalmát, az ateizmust; a Sátán az Istentől való elszakadás dinamikus folyamatában, lelki és testi széthullásában, halállá és kárhózzá, ennek a földnek az urává vált az ember vágyaiban, aki eltávolodott Istentől. Ádám az emberi nemet «romlott nemzedékké» változtatta, és minden embert a bűn és az ateizmus képére és hasonlatosságára formált át.

Ennek a nemzedéknek az eltévelyedését és romlottságát leírja a Szentírás, úgy a próféták szavaiban, mint Krisztus történetében, azon belül legdrámaiban az Ő kereszthalálában.

Isten abszolút rendelkezése a világról és az isteni megváltásról a Krisztus Ember-Isten összefoglalása. Az «összefoglalás» az egész világ és az üdvrend foglalta Krisztusban, a teremtés Fejében, a megvalósulás «Kairosz»-ában és «az idő teljességében». Krisztus kereszthalál-dozata ezért mindazon ígérek megvalósulásának a Kairosza, amelyek átfogják a világ minden idejét és a végső és teljes győzelmet az Ádám bűne miatt eltévelyedett világban. Krisztus kereszthala az egész emberiség számára az egyetemes és abszolút erő és győzelem a világ felett. Ezért az ember üdvössége, Krisztus misztériumának növekedése az egyes emberekben és Krisztus Titokzatos Testének építésében nem egy átmeneti folyamat ezen a világon belül, hanem ennek az önmagából kifordult, ateista világnak a feloldása, az ember növekedése Krisztus örök misztériumában, az „Összegzés Kairoszában”, a tökéletesség megvalósulásában. Az ember csak úgy menekülhet meg a bűn lelki és testi rabságából, ha egyesül Istennel és megújul Krisztus isteni Lelkének erejében, hogy halhatatlan legyen: csak így dicsőítheti meg Isten szent és halhatatlan nevét.

A megváltás összegzése tehát egész más, mint egy szokásos engesztelés másokért: inkább teljes győzelem a teremtésben a bűn általános nyomora felett az alázatosság és azáltal, hogy Krisztus megalázta magát a kereszthalál szegységében. Így Krisztus isteni-emberi életével összetörte Ádám büszkeségét. Krisztus halála és feltámadása a halál feletti győzelem ontológiai ereje, hogy az új embert újra elvezesse a halhatatlanságba. Az összegzés ezért a kezdete, a közepe és a vége a világ és a megváltás új rendjének, a végső és teljes megvalósulás és tökéletesedés Kairosza.

Mária is Krisztussal van, a megvalósulás Kairoszával és a tökéletesedésben, az idők folyamán, vagyis a világ és az üdvösség krisztusközpontú abszolút rendjében, az «idők teljességében» és a «megvalósulás pillanatában», ahogy a Szentírás kinyilatkoztatása és az egyházatyák hagyománya feltárja nekünk, ebben a teljes, ontológiai és egyetemes összegzésben. Máriának az emberiség megváltásában abszolút és egyetemes jelentősége van: Mária tulajdonképpen Éva, az első teremtett ember felesége, akinek jelentős szerepe volt a bűnbeesésben; Istennek a világra és a megváltásra vonatkozó abszolút rendelése szerint Mária Éva megvalósulása, tökéletesedése és összegzése, ahogy Krisztus Ádám megvalósulása és tökéletesedése; ezért Mária Krisztussal együtt az egyetemes kezdet, alapja, a bűn és a bűn nyomora

feletti teljes együttes győzelem; Mária - testi és lelki személyiségének tökéletes, tudatos és ontológiai integritásánál fogva - kezdettől fogva teljesen mentes a bűn nyomorától, tökéletes életszentségben; ő szeplőtelenül érintetlen örök szüzességében, és így részesedik Krisztus megváltó erejének győzelmében, amely átöleli az egész világot. Mária Isten tökéletes képe és hasonlatossága Krisztusban, akit nem érintett az ősszülők bukása.

De ennek a sérthetlenségnek a belső középpontja az Ő Szeplőtelen Szíve, mert ebben a tiszta Szívben Isten szeretete áradt szét azáltal, hogy Krisztus isteni Lelke benne lakozik. Ettől a központtól kezdve uralkodik Krisztus szentsége és uralkodik Mária egész életén keresztül; és így Mária cselekedetének lelki horizontja és minden kisugárzása kiterjed az emberiség fölé és átölel minden időt.

Mária szabad a bűn mindenféle nyomorának rab-szolgásgától; benne teljesedik be a prófécia: «Üdvözlelgy, kegyelemmel teljes» (Lk 1,28). «Ujjongj, Sion leánya!» (Zak 9,9): Ujjong a szabadság feletti örömben; magában hordozza a Krisztus által szerzett kegyelem egyetemes gazdagságát, mint «áldott ... az asszonyok között» (Lk 1,42) és tanúságot tesz Krisztus misztériumában a kereszt áldozata alatt, saját tökéletességének Kairozában, mint «az élők igazi Anyja». Mária egészen, egyetemesen és tökéletesen hordozza magában az Egyház misztériumának megvalósulását és beteljesedését, vagyis az ember titokzatos egységét Krisztussal az Ő Szent Lelkében.

«LEGSZENTEBB SZENTHÁROMSÁG... FELAJÁNLOM NEKED... JÉZUS KRISZTUST...»

Erre a felajánló imára az Angyal tanította a kis pásztorokat harmadik jelenése alkalmával és «olyan volt számomra, - írja Lúcia nővér utolsó könyvében (Ahogy az üzenetet látom az eltelt időn és az eseményeken keresztül) - mint az Istennel való egység nagy köteléke, olyan kapcsolat, amely szorosan tart, megköt, és feloldhatatlan belevésődött a szívembe».

Tanúljuk meg tőle, hogyan engeszteljük Istent a világ bűneiért és saját bűneinkért, és hogyan munkálkodjunk a Szűzanyával saját és mások lelki üdvén. Ez a munka majd tőlünk is sokféle áldozatot és szenvedést követel, amiről Lúcia nővér a Fatimai Üzenet Felhívásai c. könyvében így ír:

A Szűzanya 1917. május 13-án, első jelenése alkalmával «ezzel a kérdéssel fordult a szerény gyermekekhez: Föl akarjátok magatokat ajánlani a jó Istennek? El akartok viselni minden szenvedést, amit majd küld, engesztelésül azokért a bűnökért, amelyekkel megbántják és a bűnösök megtéréséért? Erre azt feleltem, hármunk nevében: Igen, akarunk!

Akkor ezt a választ spontán módon és öntudatlanul adtam, mert még távolról sem sejtettem, milyen jelentése és jelentősége volt ennek. De sohasem bántam meg, mindennap megújítom ígéretemet, s kérem Istent,

adja meg a szükséges kegyelmet és erőt, hogy hűséggel teljesíthessem mindvégig.

A Szűzanyának ez a kérdése Jézus Krisztus kérdésére emlékeztetett, amelyet Zebedeus fiainak tett fel, amikor azok a Mennyek Országának két első helyét kérték Tőle: Nem tudjátok, mit kértek. Ki tudjátok inni azt a kelyhet, amelyet majd én kiiszom? Ki tudjuk - felelték. (Mt 20,22). Az üdvösséghez mindannyiunknak ki kell inni az áldozatot, a tiltott vágyainkról való lemondás kelyhét, s nem szabad hagynunk, hogy rossz hajlamaink rossz útra térítsenek bennünket, le kell mondanunk túlzott kényelemszeretetünkről, sőt, ugyanakkor boldogan kell fogadnunk minden áldozatot, amelyet az élet kér tőlünk, legyen az anyagi, fizikai, erkölcsi, társadalmi vagy szellemi áldozat.

Az önmehtagadás áldozata mindenkit elér, még azokat is, akiknek nem adatott meg az a boldogság, hogy a hit adományát birtokolhassák. Ők is találkoznak útjukon az áldozattal, mert az egész emberiséget megjelölte Krisztus megváltó keresztjének jele, még azokat is, akik nem ismerik ezt a jelet, vagy nem akarják előnyeiket kihasználni. Mindannyiunknak vinni kell Krisztus keresztjének azt a darabját, amelyik nekünk jut a Megváltás művéből, mert a kereszt a bűn miatt súlyos, vagy inkább a bűn teszi súlyossá a keresztet.

Jézus azért vette magára a kereszt súlyát, hogy letörölje a bűn foltjait. De ahhoz, hogy Krisztusnak ez a tette hasznos legyen számunkra, mindenkinek hittet, szeretettel kell saját keresztjét vinnie Krisztus után; Krisztussal egységben. Más szavakkal: szükség van az Istennek felajánlott és elfogadott áldozatra saját és testvéreink bűneiért.

Az üzenet ebben az értelemben kérdezi mindannyiunktól: Föl akarjátok magatokat ajánlani a jó Istennek? El akartok viselni minden szenvedést, amit majd küld, engesztelésül azokért a bűnökért, amelyekkel megbántják és a bűnösök megtéréséért? De a mi törekeny természetünk számára, amelyet a bűn meggyengít, az állandó, nagylelkű és dicséretre méltó áldozathozatal nem lehetséges Isten kegyelmének különleges segítségével nélkül, ami fenntart és erősít bennünket. A Szűzanya ezért válaszolt a szegény és alázatos gyermekeknek a kegyelem segítségének ígéretével: Sokat kell tehát szenvednetek, de Isten kegyelme megerősít benneteket.

Ó, a Szűzanyának ezek a szavai világítótoronyként sugározzák a fényt nekünk! Tulajdonképpen ismerjük gyengeségünket, és tudjuk, hogy a magunk erejéből nem vagyunk képesek az örök élet gyümölcseit hozni, hanem csak Krisztussal egyesülve, ahogy Ő is mondja az evangéliumban: Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz. Hisz nélkülem semmit sem tehetek (Jn 15,5). Ezért ígéri meg nekünk Égi Édesanyánk Isten kegyelmének vigasztalását: vigaszt abban az értelemben, hogy ez az erő gyengeségünkön segít, hogy a kegyelem vigasztal, lelkesít és oltalmaz bennünket. Ebben a bizonyosságban gyökerezik az inspirációja annak a bizalomnak, amellyel Isten iránt kell lennünk.»

BOLDOG MARTO FERENC ÉS JÁCINTA - Évente négyszer - Ára: 0,05€ - Nyomja: Gráfica Almondina, Torres Novas Dep.Leg. 163921/01.

A lap tulajdonosa: Postulação de Francisco e Jacinta Marto. Secretariado dos Pastorinhos. Rua S.Pedro 9. P-2496-908 Fatima

Direktor: P. Kondor Lajos SVD - Tel.: 00351-249-539780; Fax: 539789. E-mail: sec.pastorinhos@mail.telepac.pt

További információ az alábbi honlapon található: www.pastorinhos.com

Bank-számla Magyarországon: Raiffeisen-Bank, számlaszám: 9671-542995-001. IBAN: HU77 1209 6712 0054 2995 0010 0005